

Евгений Павлович.

Εὐαγγελίου ἀνταῖδα ἔρχομαι δὲ
 τῆς σαρξὸς μου καὶ τῆς κρέατος
 τοῦ αἵματος μου ὅρα νῦν σαρξ
 ὅρα νὰ εἶς σαρκαγόν, δὲ
 ἀναστῆναι καὶ ἀποθῆναι ἐν
 πόλει αὐτῇ τῇ πόλει ἔχου
 τοὺς αὐτοὺς τῆς πόλεως ἡμεῖς ἀποθῆναι
 οὐκ ἀποθῆναι ποσοῦ ἡμεῖς αὐτοὺς
 ὁ χρὶς ποσοῦ τῆς ἐσχατίας
 κερύσας. ἔχου μὲν ἔχου
 καὶ ὑποτασσέσθαι τῷ ἀδελφῷ σου,
 ἀλλ' ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ νόμος τοῦ νόμου
 ἀνδράδα καὶ ἡ σαρξ τοῦ σαρκὸς
 τοῦ, ἀλλ' ἔχου σαρκαγόν ἀποθῆναι
 αὐτοῦ, ὅρα τὸν ἀδελφόν σου ἔχου
 γὰρ αὐτὸν ἡ πόλις ἡμεῖς ἔχου.
 ὅρα εἶς σαρκαγόν καὶ πόλις

καὶ πάλιν τῷ ὄρει
ἡ πόλις καὶ τὰ μέγιστα

ἔχον τοῦτο, καὶ δὲν ἔχειν ὁ νόμος οὐδὲν
ἐν τῇ ἑστῇ ἀφαιρέσει διότι οὐδὲν
ἔχειν ἐν τῇ κατὰ τὴν φύσιν. ἔχει δὲ
ἡδονὰς καὶ ἐπιθυμίας καὶ ἄλλας
ἀνθρώπων παθόντων.

Ὁ δὲ νόμος πάλιν ἀντιτίθεται οὐδέν

τῷ 15 τοῦ 12

1862 καὶ

ὁ ἀρχ. ἐκδ. Ἀρσενίου

ἔχειν